FRIEDRICH WESSELY

USUDITI SE ZA BOGA

BIT I DJELOTVORNOST MARIJINE LEGIJE

24645

Friedrich Wessely

Usuditi se za Boga

Bit i djelotvornost Marijine legije

2. izdanje

Zagreb, 2006.

Naslov izvornika:
Wagnis für Gott – Wesen und Wirksamkeit der Legion Mariens
3. Auflage – 1991

Uz dopuštenje za tisak Nadbiskupskoga duhovnog stola u Beču, br. 6253/69 od 7. studenoga 1969.

Hrvatsko izdanje pripremio:
Komicij Marijine legije, Palmotićeva 33, HR-10000 Zagreb

Tisak:
Denona d.o.o., Zagreb

Predgovor

Prije 21 godinu profesor Friedrich Wessely izdao je malu knjižicu »Usuditi se za Boga«. Svjetlo dana ugledala je 13 mjeseci prije njegova tihog prelaska na onaj svijet. U njoj je skupio svoje spoznaje o biti i djelotvornosti Marijine legije kroz 20-godišnje iskustvo požrtvovnog djelovanja u Legiji i za Legiju.

Nema autora koji je bolje od ovog utemeljitelja austrijskog ogranka sažeo čudesan odgovor koji su dali Frank Duff i generacije njegovih sljedbenika legionara na djela milosti Duha Svetoga kroz štovanje Djevice Marije. U nečemu je bilo sličnosti s austrijskim zbivanjima: Wessely je u tjednu od 18. do 26. travnja 1948. pripremao osam vjernika na predanje Isusu po Mariji, a oni su devet mjeseci kasnije utemeljili prvi prezidij (2. veljače 1949.). Od tada, raširen po cijeloj zemlji, usprkos velikim teškoćama, ovaj laički apostolat djeluje u Marijinom duhu.

»Usuditi se za Boga« nije izgubila na aktualnosti unatoč ogromnim promjenama zadnjih desetljeća. Zato neka ovo »skriveno blago« bude i u svom drugom, nepromijenjenom izdanju nanovo priznato i uzdignuto.

U Beču 16. kolovoza 1991.

+ Hans H. kard. Groër

POSTANAK MARIJINE LEGIJE

»Što bismo mogli učiniti da Bog bude više ljubljen u svijetu?« Ovo pitanje postavila si je nekolicina ljudi u Dublinu 1921. godine u predvečerje Marijinog rođendana, 7. rujna, nakon što su zajedno zazvali Duha Svetoga i izmolili krunicu ispred cvijećem okićenog kipa Bezgrješne Djevice Marije. Nisu ni slutili da će postati utemeljitelji pokreta čija je vrijednost u širenju kršćanstva i ponovnom oživljavanju vjerskog života neprocjenjiva. Nisu ni slutili da će to njihovo djelo postati Marijina legija.

Ove apostolske duše počele su svoje djelo u želji da pomognu neizlječivim bolesnicima jedne bolnice u njihovim tjelesnim i duhovnim potrebama. Kasnije su apostolat prihvatili i drugi. Uspjeh je bio očigledan. Osnivalo se mnoštvo grupa koje su radile na isti način. Legija se organizirala. Pomalo se proširila na svaki kutak Zemlje. Djelatnih je članova oko milijun. Početni obrazac rada ostao je isti – pomoći svakom pojedinom čovjeku, i to u duhovnom pogledu. Legijin cilj je pridobiti ljudsko srce kako bi mu se mogao pokazati put k Bogu, ili, ako se radi o vjerniku, kako bi ga se dovelo još bliže Bogu. Legija pri tome polazi od ispravne pretpostavke da **nitko nije tako loš da se ne bi mogao popraviti ni tako dobar da ne bi mogao postati bolji**. Time je već razjašnjeno da se polje rada ne ograničava samo na određene krugove, već se odnosi na sve ljude; jer Krist je došao za sve nas na ovaj svijet. Iz toga proizlaze dva važna zaključka:

1. Legija ne smije pokleknuti ni pred kakvim zadatkom, pa bio on i najteži; mora se odvažiti i ući u najbjednije četvrti, doći i onima koji su potpuno otpali od društva.

2. Broj apostola mora biti jako velik jer je samo tako moguće pobrinuti se za svaku dušu.

Sada bi se moglo postaviti pitanje: je li moguće ostvariti ta dva zadatka i ne isključuju li oni jedan drugog? S jedne strane je nužno imati veliki broj apostola, a s druge strane postavljaju se najviši zahtjevi, i to ne samo što se tiče vanjske djelatnosti, nego i u pogledu unutrašnjeg nastojanja. Ishodišna točka vanjskog djelovanja treba biti težnja za samoposvećenjem! Kako onda možemo očekivati da će se naći dovoljan broj apostola za izvršavanje ovako zahtjevne zadaće?

Kako to uskladiti sa značajkom, koja se izričito naglašava, i to uvijek iznova, da Legija ne želi okupljati u svojim redovima samo ljude obdarene izvanrednim milostima koji koračaju po putovima nepristupačnim za mnoge? Legija ne zahtijeva nikakve religiozne vježbe i ne postavlja zadatke koji nadilaze snage prosječnog čovjeka!

Poteškoća koja se ovdje javlja rješava se odmah čim čovjek pomisli da svaka osoba nosi u sebi poriv za savršenošću; da je taj poriv u srca utisnuo sam Bog; da ga nije dao uzalud, nego da svatko može poći putem svetosti na jednostavan i skroman način koji odgovara njegovim mogućnostima.

Svaki se kršćanin može boriti protiv grijeha, može se vježbati u krjepostima, ponajprije u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Svaki kršćanin može priznavati svoju vjeru i govoriti o svom uvjerenju. Ne samo da može, nego u sebi ima i poriv da to čini; taj poriv samo treba probuditi i tako od kršćanina učiniti legionara!

Legija želi kroz svoj sustav ponuditi pomoć pri buđenju tog prirođenog svojstva, a ponajprije pomaže u posvećenju nas samih. Ona u svom velikom zadatku obraćenja čovječanstva ne zaboravlja posvećenje svojih članova – ono je ustvari bitna pretpostavka za svako drugo djelovanje. Te dvije zadaće nije moguće odijeliti jednu od druge. Istinsko posvećivanje duše mora samo od sebe dovesti do vježbanja u ljubavi, a prije svega do posredovanja u stjecanju vrijednog blaga – probuđene vjere. S druge strane upravo apostolat, kada se vrši u pravom duhu, vodi opet do očitovanja krjeposti, prije svega ljubavi.

Ne smijemo međutim zanemariti ovu činjenicu: ne samo da su apostolat i samoposvećenje međusobno tijesno povezani, nego je pravilno raspoloženje, tj. što je moguće savršeniji unutarnji stav, **duša apostolata**. Legija, prema tome, želi što je moguće više kršćana obaju spolova izgraditi kao apostole, putem odgovarajućeg vodstva, a njezin se apostolat usmjerava na sve ljude. Iz tog zadatka, koji je ovdje samo općenito spomenut, proizlazi da Legija može dosegnuti svoj cilj jedino ako se brine oko jedinstvenog školovanja i trajnog podučavanja svojih članova, te ako je izvana čvrsto organizirana i ako postavlja jasna načela što se tiče sadržaja i oblika apostolata, načela koja su takva da se mogu ostvarivati posvuda, a pridržavanje tih načela može se ispitati.

Sljedeće stranice predstavit će ideal pobožnosti, djelovanje i vanjsku organizaciju Legije.

IDEAL POBOŽNOSTI MARIJINE LEGIJE

Ime ukazuje na ideal. Organizacija se zove Legija. Dakle, radi se o vojsci koja zna da se treba boriti. Nazvana je po rimskoj vojsci poznatoj po izvanrednoj hrabrosti i uspješnosti. Prema tome, jasno je da se i u ovoj vjerskoj organizaciji brižljivo njeguju vrline kao što su vjernost, hrabrost, stega i ustrajnost. Legija je nazvana po Mariji. Ona je Kraljica i ona je izabrala Legiju. Legionari su svjesni da će biti toliko ustrajni i uspješni koliko budu s njome sjedinjeni. Izgraditi Marijinu sliku u sebi, biti prožet njezinim duhom i tako slaviti Boga na što savršeniji način, to je uzvišeni cilj svakog pojedinog legionara i zajednički cilj sviju.

Duh koji je ispunjavao Mariju bio je duh poniznosti i poslušnosti; njezina čistoća bila je bez ljage, njezina ljubav smjela do samožrtvovanja, a njezina vjera dosegla je svoj najviši, nikad premašen stupanj. Nadahnuta takvom ljubavlju i vjerom, Legija se usuđuje prići svakom zadatku i ne tuži se da joj je što nemoguće, jer smatra da joj je dopušteno i moguće sve što Bog od nje traži.

U plemenitoj velikodušnosti legionar nastoji postati preslika i odsjaj onog najvišeg samopredanja u kojem je Krist za njega prolio svoju predragocjenu krv sve do zadnje kapi. Sigurno se neće uvijek i posvuda zahtijevati postignuća koja ulijevaju strahopoštovanje; ali kada se apostolat vrši u strpljivosti i blagosti uz sva razočaranja koja nosi, kada se mirno podnose poruga i odbijanje, nezahvalnost i kritika, tada možemo odmjeravajući naša postignuća vidjeti da se krjepost približava onom idealu

koji je Krist izrazio riječima: »Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.«

Čovjek može činiti velika djela uz malo uloženog truda i mala djela uz jako mnogo zalaganja. Radi se upravo o zalaganju koje ne postavlja granice. Legionar koji negdje postavi ogradu: »dalje od ovoga ne idem u samopožrtvovnosti«, postizat će samo neznatne stvari, unatoč možda i velikim naporima. S druge strane, ako ta spremnost postoji, urodit će neizmjernim plodovima.

Legijina Kraljica je neusporediva u toj spremnosti da se odazove Božjem pozivu. Zato nije samo Legijin savjet, nego i zahtjev da njezini članovi nastoje biti što sličniji svojoj Gospodarici. Samo onda kada čovjek teži onom najvišem, može ustrajati kao Legijin član. Ovo stanje duha mora se očitovati kroz provođenje preuzetih zadataka. Nepostojanost se mora prevladati. Neuspjeh ne smije dovesti do odustajanja od započetog posla. Poraze treba pretrpjeti i ne uzimati ih k srcu, a isto tako ne smijemo svrstavati povjerene nam slučajeve u one koji malo ili mnogo obećavaju ili koji su beznadni. Time se nehotice slabi držanje prema svakom drugom slučaju, a početak svakog novog djelovanja praćen je sumnjom. I ne samo to. U takvom stavu otkriva se da vjera ne zauzima mjesto koje joj priliči i da je na mjesto vjere ušao ljudski strah i svjetovna mudrost. Gdje pak vjera nije presudna pokretačka snaga, služenje ubrzo postaje mlako i provodi se bez oduševljenja. **Iz tog razloga Legija stavlja radne zadatke u drugi plan.** Glavni naglasak je na unutrašnjoj snazi i dubini postavljenog cilja.

Ideal legionara da oblikuje u sebi Marijin lik i postane joj sličan u vjeri i žrtvi, sigurno je vrlo visok. Vjera da nas je sama Marija pozvala i da u zajedništvu s njom možemo

pobjeđivati, ima u sebi sigurno nešto privlačno i poticajno; pa ipak se veličina tog ideala otkriva tek kada spoznamo njegovu teološku pozadinu, tek kada promatramo onu stvarnost koja je izvor tako plemenite težnje.

Ako bismo željeli upotrijebiti danas popularnu riječ, mogli bismo reći da je legijska pobožnost usmjerena izrazito teocentrično. Nije mnogo razumljivije kad bismo rekli da je »mistična«. Najbolje izrečeno – legijska pobožnost je izraz teološki dubokog razmišljanja. Kada se Legija usudi poduzeti velika djela, to je zato što je na to tjera promatranje Božje veličine i djelotvornosti. Kada dođe do spoznaje unutrašnje povezanosti s Marijom, to je stoga što je na to ponukana milostima koje je Marija primila od Boga. Promatranje načina kako se Bog ponaša općenito prema ljudima i posebno prema Mariji, tipično je za Legiju.

Bog i čovjek

Bog je stvorio ljude kako bi se proslavio u svojim stvorenjima. Bog će se, prema tome, pobrinuti da ljudski trud učini plodonosnim i ustrajnim. Naravno da on na čovjeka ne vrši pritisak pa se čovjek može i odreći Boga, ali gdje se čovjek trudi oko ispunjavanja Božje volje, tamo ne može izostati istinski uspjeh. Naše ponašanje, pa tako i apostolski rad, pokazuje da smo zaboravili tu mudrost te mislimo da nas Bog samo promatra dok radimo. Zaboravljamo da je Bog u nas usadio stremljenje koje će se ostvariti ako nas on cijelo vrijeme podupire. Zašto bismo trebali sumnjati u uspjeh našeg nastojanja, kada se Bog o njemu brine mnogo više nego mi? Bog želi neusporedivo više nego mi da se ljudi obrate i da mi sami postanemo

sveti. Odakle onda dolazi ta grozničava zabrinutost oko uspjeha ili pak ravnodušnost kojom ostavljamo stvari kakve jesu? Dolazi odatle što nismo svjesni da smo oruđe u Božjim rukama; što u svom radu ne vidimo poslušno prihvaćanje utjecaja Božje milosti, nego želimo biti sami gospodari svojih djela. Ako se Legija usuđuje započeti bilo koji zadatak, to ne znači drugo nego da je spremna napraviti sve što joj Bog nalaže; da ne daje povoda ljudskim, svjetovnim motivima za poduzimanje nekog posla, nego jedino traži ispunjavanje Božje volje.

Bog i Marija

Štovanje Marije je kamen temeljac na kojem je izgrađena Legija i to stoga što je Marijin položaj u odnosu na Boga sasvim jedinstven. Bog je odabrao Mariju od vijeka jer je znao da će ona uzvratiti na Božje milosti u najvećoj mjeri, više od svih ostalih stvorenja zajedno. Uzvisio ju je toliko jer je znao da će na taj način i poštovanje koje će od nas primiti biti umnoženo na način koji mi ne možemo posve shvatiti. Sve što se posveti Mariji, ne samo da potpuno dospijeva k Bogu, nego je po Mariji i povećano. Legija vidi Mariju kao životno važnu osobu u Božjem planu milosti pa su tako slava Božja i naša milost umnoženi Marijinim prisustvom.

Legija je prožeta dubokom vjerom da se putem predanja Mariji dospijeva brže i bolje do Boga i tako dobiva više milosti; postavljamo se upravo u struju milosti – zar nije Marija zaručnica Duha Svetoga koji nam sve posreduje i omogućava?

Budući da je Marija kao Bezgrješna također i pobjednica nad zmijom, čiju glavu satire, tako je i pobjeda nad zlom protiv kojeg se legionar bori, tim sigurnija što se on sam više približi Mariji.

Kako je Marija u punom smislu riječi Majka čitavog čovječanstva, najuža i najbolja veza s Marijom ostvaruje se tamo gdje se čovjek učini ovisnim o njoj kao što su djeca ovisna o svojoj majci. To je ujedno i ovisnost o Zaručnici Duha Svetoga pa je jasno da je savršeno predanje Mariji zapravo savršen način i najbolji put podvrgavanja vodstvu Duha Svetoga.

Iz ovih objašnjenja vidljivo je da štovanje Marije u Legiji ne može biti sporedno, nego je to bitan temelj i cilj kojem svaki legionar treba težiti. Iz te duboke vjere da preko Marije zaista ulazimo u svijet Sina Božjega, proizlazi i odvažnost i sigurnost kojom Legija kreće u svoje zadatke. Bog ima u Mariji izvanrednu suradnicu u spasenju; zato je dužnost svakoga tko se trudi oko spašavanja svake pojedine duše da njeguje posebnu pobožnost prema Mariji. Ona treba obilježiti legionara. Za svakog pojedinca, kao i za cijelu Legiju, Marija je ishodišna točka za visoke krjeposti i herojski trud. Legija je u svojim molitvama sjedinjena s onom koja je sve dobila od Boga pa poznaje također i njezinu moć i plodnost njezinog djelovanja.

LEGIJINA DJELATNOST

Legijina djelatnost je u skladu s dvostrukim ciljem samoposvećenja i apostolata – postizanje svetosti članova kroz molitvu i poduku te istovremeno usmjeravanje na rad s bližnjima.

Srce cjelokupnog legijskog rada je tjedni sastanak prezidija (najmanje radne grupe). Taj sastanak ima isti tijek posvuda na svijetu. Oko oltara Bezgrješnoga začeća ukrašenog cvijećem prvo se zaziva Duh Sveti i moli krunica. Zatim prezidijski duhovnik čita duhovno štivo, većinom iz Legijinog priručnika. U nedostatku duhovnika duhovno štivo čita predsjednik. Nakon toga čita se zapisnik s prijašnjega sastanka i blagajničko izvješće. Slijedi podnošenje izvješća o izvršenim zadatcima u proteklom tjednu, što je od velike važnosti jer izvješća daju sliku o uspjehu djelovanja i mogućnost članovima da uče jedni od drugih. Pokazuju također koliko daleko je legionar dospio u svom stvarnom zadatku približavanja ljudima i osvajanja njihova srca za Boga. Izvješća daju svakom pojedinom članu priliku za vježbanje u različitim krjepostima (nadvladati bojažljivost, taštinu, pokušaje uljepšavanja stvarnosti itd.).

Predsjednik nakon izvjesnog vremena prekida sastanak da bi se zajednički izmolila Catena Legionis. To je svakodnevna molitva legionara a sastoji se uglavnom od Magnificata. Zatim duhovnik daje alokuciju (nagovor), a u njegovoj odsutnosti daje ju predsjednik. Svrha alokucije je uvođenje članova sve dublje u duh Priručnika.

Tada se nastavljaju izvješća o zadatcima i na koncu se raspoređuju zadatci za sljedeći tjedan. Uvijek po dvoje članova dobiva jedan zadatak kako bi se olakšalo i pomo-

glo pojedincima da prikupe odvažnost, ali i da bi vježbali stegu i uzajamno poštovanje.

Sastanak, koji ne smije trajati duže od sat i pol, završava molitvom: »Podijeli, Gospodine, svima nama, koji Ti služimo pod Marijinom zastavom, puninu vjere u Tebe i pouzdanje u nju, kojoj je dano da pobijedi svijet...«

Svaki prezidij mora djelovati apostolski. Svaki legionar preuzima dužnost da tjedno oko dva sata posveti apostolatu. Samo duhovne vježbe nisu dovoljne da se ispuni radna obveza. Može se poduzimati svaka vrsta posla koji Crkva stavlja u zadatak. Isključena je jedino materijalna pomoć. **Davanje milostinje nije legijski zadatak.** Legijino poslanje je težnja da se svakom pojedincu donesu duhovna dobra. Ne smije se podcjenjivati materijalna pomoć koja je svakako dobrodošla, ali ona ne ulazi u Legijinu djelatnost. Pružanje materijalne pomoći drugim udrugama može biti ključ koji im otvara vrata. Legiji pak to je ključ kojim si ona zatvara vrata. Legija nema milost da na takav način pridobiva ljude, već i stoga što bi to značilo kršenje pravila. Naravno da Legija može uputiti druge udruge na ljude koji su potrebni takve pomoći, ili može i same ljude dovesti do mjesta gdje će dobiti pomoć. Također, legionarima nije dopušteno ni skupljanje milostinje.

Legionari bi trebali, gdje god je to moguće, ići od kuće do kuće, bez obzira na stvari koje se pričaju o ukućanima. Apostolat se proteže na sve ljude. Sigurno će krivovjerje i nevjera zahtijevati posebnu snagu od Legije, ali ona proširuje svoj rad kako na zapuštene tako i na pobožne ljude. Svakom pojedincu Legija želi biti od koristi – i grješniku i svecu. Pri tome si legionar mora pojasniti da on ne dolazi sam u svom siromaštvu, nego kao Legijin predstavnik, kao Marijin poslanik, sjedinjen »sa svojim

župnikom i biskupom, s Ocem kršćanstva, zapravo sa samim Kristom«.

Apostolat teži ozbiljnom i vidljivom rezultatu. Ako je moguće, mnogo dobra treba učiniti velikomu broju ljudî. Ako to nije moguće, tada mnogo dobra treba učiniti manjemu broju ljudî, ali nikada se ne smije velikomu broju ljudî učiniti malo dobra. Legionar koji ide tim potonjim putom čini pogrješku, jer posao koji je prema legijskom mišljenju tek započet, naziva obavljenim i na taj način priječi drugima da se prihvate toga posla.

Težiti vidljivom uspjehu ne znači pridobiti ljude za članstvo u nekoj udruzi ili ih potaknuti na određene vjerske aktivnosti. **Uvijek iznova treba istaknuti da se radi o tome da se promijeni ljudsko srce** tako da ozbiljniji uspjeh možemo očekivati tek ako iste ljude često posjećujemo i trudimo se s njima sprijateljiti, i to ne samo površno nego mnogo dublje. Samo tako možemo čovjeku pokazati put koji će ga voditi dalje. Iz toga proizlazi da za stvarni uspjeh treba dulje vrijeme i da je potrebno mnogo legionarâ i prezidijâ.

Jasno je da se takva djelatnost može uspješno provoditi samo onda kada je legionar svjestan da on u svakom čovjeku u stvari služi Kristu; ako se približava ljudima s ljubavlju i strahopoštovanjem; ako s istom skromnošću ulazi u kuću siromašnih kao i u kuću bogatih. Uvijek iznova legionari si moraju pojasniti da ne dolaze držati ljudima predavanja ili ih ispitivati, nego posijati sjeme naklonosti koje će na kraju utrti put utjecaju.

O apostolatu se mora razmišljati na taj način, a prije svega pokušati odmah razumjeti da je za samog legionara potrebno neprestano unutrašnje ohrabrivanje i jačanje. On uvijek iznova treba novu poduku da se ne umori na

svom putu i da svoje zadatke ne izvršava rutinski. **Iz toga se vidi koje značenje ima duhovnik za prezidij.**

Duhovnik je glavni pokretač prezidija. Njegova je prva dužnost da duhovno izgrađuje članove. On se zajedno s drugim službenicima brine o tome da se legijski sustav poštuje u duhu i slovu. **Svoj prezidij mora gledati kao što bi redovnički magistar gledao na novake koji su mu povjereni.** Neumorno mora raditi na duhovnom napretku njegovih članova i razvijanju onih osobina koje moraju krasiti Marijinog legionara. Ne bi smio zazirati od postavljanja zadataka čije ispunjavanje zahtijeva junaštvo. Mora međutim inzistirati da se i one male, najmanje dužnosti ispunjavaju pouzdano i vjerno, jer je to bitan temelj za velika postignuća. Sigurno će se moralna snaga pokazati u velikim trenucima, ali se oblikuje preko malih stvari.

Duhovnik mora neprestano paziti da članovi ne idu na svoje zadatke u duhu sebičnosti, da ih ne zaslijepi uspjeh, a neuspjesi ne obeshrabre. Mora ih podučavati da svoje dužnosti ispunjavaju temeljito i neustrašivo. Mora zahtijevati da svoj rad poprate molitvom i žrtvom na tu nakanu te ih naučiti da se, onda, kada gledajući ljudskim očima, stvari izgledaju beznadno, s pouzdanjem obrate Legijinoj Kraljici koja će im podariti pobjedu. Naravno da duhovnik ovo može činiti ako smatra svojom posebnom dužnošću da sve članove ispuni prosvijetljenom i najsnažnijom ljubavlju prema Majci Božjoj, a napose prema onim njezinim povlasticama koje Legija časti na osobit način.

Razmišljamo li o legionarskom radu, jasno vidimo kako je važno da se on obavlja. Svakom je svećeniku dobrodošao jer priprema i podupire njegov stvarni posao – rad s pojedinačnim dušama. To je rad koji, koliko god to paradoksalno zvuči, osvaja mnoštvo zato jer svjesno nije okrenut masama nego srcu pojedinca.

IZ PRIRUČNIKA MARIJINE LEGIJE

Dužnosti legionarâ prema Mariji

Štovanje Marije je bitan dio legionarske dužnosti koji dolazi prije svake druge obveze. Legija želi svijetu donijeti Mariju kao nepogrješivo sredstvo da se svijet osvoji za Isusa. Očigledno je da u tome ne može sudjelovati legionar koji u svome srcu ne nosi Mariju. On je odvojen od legionarskoga cilja. On je vojnik bez oružja, slomljena karika u lancu. Svaka vojska mora težiti tomu da svakoga od vojnikâ što tješnje poveže sa zapovjednikom kako bi se njegov plan bez ometanja provodio u zajedničko djelo. Zato vojska djeluje kao jedan. Takvo jedinstvo u najboljem slučaju samo je emotivno ili mehaničko. No, to nije slučaj u odnosu između kršćanske duše i Marije, njezine Majke. Reći da je Marija u duši vjernoga legionara, značilo bi da je jedinstvo mnogo manje djelotvorno nego što je to jedinstvo koje postoji u zbilji, a čiju narav Crkva sažima u Gospinim nazivima kao što su »Majka Božje Milosti« i »Posrednica svih milosti«. Tim nazivima izražava se Marijin utjecaj na život duše, koji je sveobuhvatan toliko da čak ni najtješnja ovozemaljska veza – veza između majke i nerođena djeteta – nije dostatna da bi se opisala ta bliskost. U svakom slučaju duša se bez Marijine pomoći ne može uzdignuti k Bogu. To je određeno od samoga Boga. Ta ovisnost o Mariji postoji čak i onda ako je nismo svjesni. No, svojevoljnim sudjelovanjem u njoj ona može i mora postati neizmjerno jača.

U jačini sjedinjenja s Marijom leže čudesa posvećenja i nevjerojatan izvor moći nad dušama drugih.

Misao o Marijinu neprestanom djelovanju u duši trebala bi se učvrstiti čestim obnavljanjem Posvete Mariji dok konačno ta vjera ne postane način života, tako da čovjek o svojoj duši može reći da ona »udiše Mariju, kao što tijelo udiše zrak« (sv. Ljudevit Marija Montfortski, op. prev.). Kod svih pobožnosti legionar se može i treba poistovjetiti s Marijom te otajstva Otkupljenja razmatrati kroz njezinu dušu, jer ona ih je proživjela sa Spasiteljem te odigrala veliku ulogu u njima. Ako se legionar ugleda na Mariju, ako je Marija prisutna u svakoj molitvi i svakom radu, ako on zaboravlja sebe i vlastite snage kako bi ovisio o njoj, legionar dijeli njezinu vjeru, njezinu poniznost, njezino Bezgrješno Srce te se brzo preobražava u Krista, što je cilj svega života. S druge strane, Marija u svojim legionarima i preko njih sudjeluje u svakoj dužnosti i majčinski se brine za duše, tako da Marija u svakome od onih koji su povjereni njihovoj brizi, kao i u sulegionarima, gleda ne samo Gospodina Isusa Krista i služi mu, nego ga gleda i služi mu onom istom velikom ljubavlju i majčinskom brigom koju je posvećivala stvarnome tijelu svojega božanskog Sina.

Sa svojim članovima koji tako postaju žive slike Marijine, Legija sebe uistinu vidi kao Marijinu legiju, sjedinjenu s njezinim poslanjem te s jamstvom njezine pobjede. Legija će Mariju donijeti svijetu, a Marija će svijetu dati svjetlo i ubrzo ga svega zapaliti.

Intenzitet napora u Marijinoj službi

Ni u kakvim okolnostima duh ovisnosti o Mariji ne bi smio biti izlikom za nedostatno zalaganje. Mora se činiti upravo suprotno. Budući da potpuno radimo s Marijom

i za nju, slijedi da naš dar mora biti najizvrsniji što se može dati. Uvijek moramo raditi odlučno, umješno i s točnošću. Tu i tamo mora se prigovoriti ograncima ili članovima za koje se pokazalo da se u dostatnoj mjeri ne zalažu u redovitom legijskom radu ili na području širenja Legije i novačenja članova. Gdjekada čuje se ovakav odgovor: »Ne pouzdajem se u svoje snage. Posve se oslanjam na Majku Božju da ona na svoj način postigne pravi rezultat.« Takav odgovor često dolazi od iskrenih ljudi koji su od svoje neaktivnosti skloni učiniti svojevrsnu krjepost, kao da bi sustavnost i zalaganje značili nedostatak vjere. Postoji također stanovita opasnost da se na te stvari primjenjuju ljudska mjerila te da se razmišlja kako stupanj vlastitoga zalaganja i nije toliko važan jer već postoji Marija koja ima neizmjernu moć. Moglo bi se reći: zašto bi se siromah koji surađuje s milijunašem iscrpljivao donoseći još koji novčić u već ionako velik zajednički imetak?

Zbog toga je potrebno naglasiti načelo koje mora upravljati legionarovim odnosom prema vlastitom radu. Legionari nisu puka sredstva Marijina djelovanja, nego je riječ o istinskoj suradnji s njom radi obogaćivanja i otkupljivanja ljudskih duša. Legionar daje svoj rad i svoje sposobnosti, to jest sve ono što ima, a Marija daje samu sebe sa svom svojom čistoćom i moći. Svatko je svoj prinos obvezan dati u cijelosti. Ako legionar poštuje duh takve suradnje, Marija se nikada neće naći u oskudici. Zbog toga može se reći da sudbina pothvata potpuno ovisi o legionaru, pa on u nj treba unijeti svu svoju darovitost i snagu, usavršene brižljivom sustavnošću i ustrajnošću.

Premda se legionar bezgranično uzda u Marijinu pomoć, ipak se on istodobno mora zalagati što je najviše

moguće. Njegova velikodušnost uvijek mora biti na razini njegova pouzdanja. To načelo nužnoga međusobnog utjecaja bezgranične vjere te snažna i sustavna zalaganja izražavaju na drugi način sveci kada govore da je potrebno moliti kao da sve ovisi o toj molitvi a ništa o vlastitom zalaganju, a zatim se treba zalagati kao da sve ovisi samo o tome zalaganju.

Zalaganje se ne smije odmjeravati prema procjeni težine zadatka niti razmišljati na način »koliko najmanje moram dati da bih postigao željeni cilj?« Čak i u ovozemaljskim stvarima takvo cjenkanje redovito je poražavajuće. U nadnaravnim stvarima ono će uvijek dovesti do neuspjeha jer se proigra milost o kojoj ovisi sve. Osim toga nije moguće pouzdati se u ljudsko prosuđivanje. Prividna nemogućnost često se ruši već na dodir, a s druge strane plod koji nam se nalazi gotovo nadohvat ruke može uporno izmicati, pa ga na kraju može ubrati netko drugi. U duhovnom redu proračunana duša spuštat će se na sve sitnije i sitnije stvari te naposljetku završiti u neplodnosti. Jedini siguran put jest put neograničena zalaganja. U svaki zadatak, bio on neznatan ili velik, legionar će uložiti najveći trud. Na taj način zaslužuje se puna Marijina suradnja, pa se i čuda događaju ondje gdje je to potrebno. Ako tko može učiniti tek nešto malo, ali to čini svim srcem, Marija će upotrijebiti svoju moć i tomu slabu pokretu dati učinak divovske snage. Čak i onda ako legionar u neki rad uloži deset puta više truda nego što je za njegovo završenje potrebno, ne gubi se ni trunčica od toga. Jer, nije li sav njegov rad za Mariju i nije li u službi njezina velikog plana i cilja? Marija će s radošću primiti taj višak zalaganja, mnogostruko ga umnožiti te njime namiriti važne potrebe u domu Gospodnjemu.

Ništa se ne gubi od onoga što se povjeri u ruke brižljive kućanice iz Nazareta.

Ako pak s druge strane legionarov prinos zaostaje puno za onime što bi se razumno moglo očekivati od njega, tada su Marijine ruke onemogućene u velikodušnom darivanju. Legionarovim nemarom poništen je ugovor o zajedničkim dobrima s Marijom.

Marija želi davati u izobilju, ali to može jedino velikodušnim dušama. Želeći da njezina legionarska djeca obilato crpe iz njezine neizmjernosti, riječima svojega Sina brižno ih poziva da službu vrše »svim srcem svojim, svom dušom svojom, svim umom svojim, i svom snagom svojom« (Mk 12,30).

Duše se moraju obasuti beskrajnom strpljivošću i blagošću

Legionarovo poslanje mora biti lišeno svake strogosti. Osobito onda kada je riječ o izopćenicima i grješnicima, uspjeh se postiže jedino uz pomoć sućuti i postojane blagosti. U životu se često uvjeravamo u to da pojedini slučajevi opravdavaju prijekore i oštre riječi, ali na kraju ćemo se uvijek pokajati ako tako postupimo. Nije isključeno da smo u svakom slučaju učinili neku pogrješku. Zašto nikako da zapamtimo to da tvrdoća i izopačenost na koje se žalimo jesu upravo posljedica lošega postupanja s ljudima, bez obzira na to koliko se ono u nekom trenutku činilo opravdanim? Cvijet koji bi se otvorio pod utjecajem blage topline nježnosti i sućuti, čvrsto se zatvara na hladnijem zraku. S druge strane sućut koju dobar

legionar nosi sa sobom, spremnost na slušanje i iskreno shvaćanje slučaja onako kako mu biva predočen nose u sebi slatku neodoljivost, pa i najtvrđe osobe, posvema zatečene, za pet minuta popuštaju do one mjere do koje se to prisilom i grubim postupanjem ne bi postiglo ni za godinu dana.

Svaki legionar u dušu bi trebao upisati sljedeće riječi što ih Crkva primjenjuje na Mariju: »Jer je spomen na mene slađi od meda i baština moja od mednoga saća« (Sir 24,20). Drugi rezultate postižu možda i oštrijim sredstvima. No, legionar za Gospodina mora djelovati samo na jedan način: ljubaznošću i blagošću. Od toga ne smije odstupiti ni u kojem slučaju. Ako bi mu se to dogodilo, stvari bi se samo pogoršale, a nikako poboljšale.

Legionari obično ne odustaju u svojoj potrazi za grješnicima. Katkada godinama neumorno prate jednoga te istoga okorjelog prijestupnika. No, katkada uistinu susrećemo ljude koji iskušavaju našu vjeru, ufanje i ljubav. Čini se da se takvi ne ubrajaju u obične grješnike, nego su osobe izvanredne zloće, utjelovljenje sebičnosti, ili beskrajne podmuklosti, ili su ispunjene mržnjom prema Bogu ili buntom protiv vjere. Čini se da u sebi nemaju ništa dobro, ni iskru milosti, ni tračak čega duhovnoga. Odbojni su toliko da je teško pomisliti da ih i sâm Bog ne doživljava takvima. Naravna sklonost da takve prepustimo samima sebi gotovo je neodoljiva. Pa ipak, legionar ne smije odustati. Takvo ljudsko razmišljanje je pogrješno. Bog i te kako želi tu okorjelu i izopačenu dušu, želi ju toliko žarko i silno da je toj duši poslao svojega Sina, našega preljubljenoga Gospodina, te je on sada s njome!

Eto legionaru motiva za ustrajnost što ga je izvrsno izrazio mons. R. H. Benson: »Kada bi grješnik svojim grijehom otjerao Krista, mogli bismo se ostaviti takve duše. No, s obzirom na to da – kako nas dramatično podsjeća sv. Pavao – grješna duša iznova razapinje Krista i izvrgava ga ruglu (Heb 6,6), to jednostavno ne možemo dopustiti.« Kakve li strašne pomisli! Krist, naš Kralj, u – mogli bismo reći – neprijateljskim rukama! Kakva li motiva za doživotnu borbu!

Legionara koji je u jednom velikom gradu dobro poznavao i najokorjelije grješnike jednom su prigodom upitali je li kada naišao na neki posve beznadan slučaj. Budući da kao legionar nije želio priznati da postoje slučajevi takve vrste, odgovorio je da ima puno uistinu teških slučajeva, ali da je beznadnih slučajeva jako malo. Na insistiranje naposljetku je priznao da poznaje čovjeka koji bi se mogao opisati tako.

Te iste večeri njegove su riječi opovrgnute. Na ulici je slučajno naišao na čovjeka o kojemu je govorio. Nakon razgovora koji je trajao svega tri minute dogodilo se čudo potpunoga i trajnog obraćenja!

LEGIJIN USTROJ

Legijina temeljna jedinica naziva se prezidij. Tom riječju označavala se izdvojena jedinica rimske legije što je obavljala posebnu dužnost koja se odnosila na dio bojišnice, na neki utvrđeni položaj ili na posadu.

Svaki prezidij naziva se prema nekome od naslova Blažene Djevice Marije, npr. Gospa od Milosti. Vodstvo prezidija je u rukama njegovih službenika: duhovnika, predsjednika, dopredsjednika, tajnika i blagajnika. Duhovnika postavlja župnik ili ordinarij, a ostale službenike imenuje više vijeće (o tome u nastavku).

Ni jedan prezidij u nekoj župi ne smije se osnovati dok to ne dopusti mjesni župnik ili ordinarij.

Duhovnik ima presudnu vlast u svim vjerskim i moralnim pitanjima koja se pojavljuju na prezidijskim sastancima.

Ostali službenici imenuju se od višeg vijeća na tri godine; dopušteno je produženje na još tri godine.

Svaki prezidij mora biti pripojen Koncilju Marijine legije (čije je sjedište u Dublinu u Irskoj, op. prev.), i to bilo izravno bilo preko kojega od odobrenih vijeća. Bez toga nema članstva u Legiji. Iz toga slijedi da ni jedan novi prezidij ne smije biti utemeljen bez dopuštenja neposredno nadređenog vijeća.

Kada se u kojem mjestu, gradu ili području osnuju dva prezidija ili više njih, uspostavlja se upravno tijelo koje se naziva kurija. Kuriju čine svi službenici prezidijâ koji djeluju na njezinu području. Kurija se brine da prezidiji i njihovi članovi vrlo savjesno izvršavaju pravila, prima izvješća pojedinih prezidija, izrađuje nove planove za apostolate i postavlja visoke norme.

Kurija je podređena jednom od viših vijeća (komiciju, regiji ili senatu). Svako više vijeće čine službenici onih vijeća i prezidija koji su mu neposredno podređeni.*

Duhovnika kurije (ili komicija) imenuje ordinarij biskupije u kojoj djeluje ta kurija (ili komicij). Duhovnika regije odnosno senata imenuju biskupi biskupijâ u kojima ta regija odnosno senat ima ovlasti.*

Iznad svih vijeća stoji središnje vijeće koje se naziva Koncilij Marijine legije. Jedino Koncilij, uvijek u podložnosti crkvenim vlastima, ima pravo donositi, mijenjati i tumačiti pravila.

Koncilij čine službenici svakoga Legijinog tijela koje mu je izravno pripojeno. Službenici kurijâ odraslih koje djeluju u Dublinskoj nadbiskupiji tvore jezgru nazočnih na sastancima Koncilija.

Valjano ovlašteni predstavnik Koncilija može ući u svako područje gdje Legija djeluje, pohoditi tamošnja Legijina tijela, vršiti promidžbu i općenito obavljati zadaće koje su dopuštene Konciliju.

* Tekst odlomka usklađen je s izdanjem Priručnika Marijine legije iz 1993. (op. prev.)

ČLANSTVO U LEGIJI

Legija se sastoji od djelatnih i pomoćnih legionara.

1. *Djelatno članstvo*

Djelatni legionari mogu postati svi katolici koji odano prakticiraju svoju vjeru, koje pokreće želja da članstvom u Legiji ispune svoju zadaću u poslanju Crkve i koji su spremni ispunjavati svaku dužnost koju obuhvaća djelatno članstvo u Legiji.

Razlikujemo prezidije za odrasle i prezidije za mladež. Za prve se traži starost od 18 godina. Gornja granica starosti ne postoji.

Prije konačnog primanja u Legiju mora se proći razdoblje kušnje od najmanje tri mjeseca.

Bitne dužnosti su sljedeće:

1. Nazočnost tjednim sastancima
2. Preuzimanje apostolskog rada kojeg odredi prezidij
3. Svakodnevno moljenje Catene Legionis (glavni dio Catene čini Magnificat)

2. *Pomoćno članstvo*

Ovaj stupanj članstva otvoren je za svećenike, redovnike i redovnice te laike. Pogodan je za sve koji nisu u prigodi ili ne žele preuzeti dužnosti djelatnoga članstva, ali se priključuju Legiji preuzimajući molitvenu službu u njezino ime. Pomoćno članstvo dijeli se na dva stupnja:

a) na osnovni stupanj čiji se članovi jednostavno nazivaju pomoćni legionari

b) na viši stupanj čiji se članovi nazivaju adjutori.

Kod pomoćnoga članstva nema dobnih granica.

Molitvenu službu ne treba prikazivati izravno na Legijine nakane. Dosta je da se prikazuje na čast Blažene Djevice. Zato je moguće da Legija iz toga ne dobije ništa, a Legija niti ne želi steći nešto što bi negdje drugdje učinilo više dobra. No, budući da je riječ o legijskoj službi, vjerojatno je kako će Legijinu Kraljicu navesti na to da ima obzira prema njezinim potrebama. Ipak, snažno se preporučuje da se ta i svaka druga legijska služba prikaže Gospi kao potpuni dar da ona s njime raspolaže prema svojim nakanama. To službu podiže na višu razinu velikodušnosti i tako joj u mnogome povećava vrijednost. Taj cilj može se imati u vidu onda kada se moli neka od formulâ dnevnoga prikazanja, kao što je ova: »Bezgrješna Djevice Marijo, Posrednice svih milosti, svoje molitve, djela i trpljenja stavljam ti na raspolaganje onoliko koliko mi je dopušteno raspolagati njima.«

To dvojako pomoćno članstvo Legiji je ono što su ptici krila. Ako su, zahvaljujući brojnim pomoćnim članovima, ta krila raširena te snažno udaraju u ritmu njihove vjerne molitve, Legija se može vinuti u visine nadnaravnih ideala i napora. Tada ona hitro leti kamo god želi te ju ni planine ne mogu zaustaviti na njezinu putu. No, ako su ta krila sklopljena, Legija tromo i polako tetura po tlu te ju zaustavlja i najmanja zaprjeka.

a) Osnovni stupanj: pomoćni legionari

To je lijevo krilo Legijine molitvene vojske. Njezina služba sastoji se u dnevnom moljenju molitava sadržanih

u teseri (legijskoj molitvenoj knjižici, op. prev.) odnosno: zaziva i molitve Duhu Svetomu, pet desetica krunice i zaziva koji slijede, Catene, te molitava opisanih kao »završne molitve«. Njih je moguće po volji razdijeliti kroz dan.

Osobe koje već svaki dan mole krunicu na neku nakanu, mogu postati pomoćni legionari bez obveze da mole dodatnu krunicu.

»Tko moli, pomaže dušama svih ljudi. Svojoj braći pomaže spasonosnim i moćnim magnetizmom duše koja vjeruje, zna i hoće. On prinosi ono što sv. Pavao od nas zahtijeva iznad svega: molitve, prošnje i zahvale za sve ljude. 'Svakovrsnom se molitvom i prošnjom u svakoj prigodi u Duhu molite' (Ef 6,18). Ne čini li se doista da će se, ako prestanete bdjeti, truditi se, trsiti se i držati se čvrsto, sve opustiti, svijet će se srozati, vaša će braća u sebi osjećati manje snage i potpore? Da, svakako je tako. Svatko od nas u određenoj mjeri nosi svijet, pa oni koji prestaju raditi i bdjeti preopterećuju druge.« (Gratry: Izvori)

b) Viši stupanj: adjutori

To je desno krilo molitvene Legije. Sastoji se od onih koji svaki dan mole molitve iz tesere te se uz to obvezuju na svakidašnje prisustvovanje svetoj misi i primanje svete pričesti te na svakidašnje moljenje nekoga od časoslova što ih je odobrila Crkva.

OSNIVANJE PREZIDIJA

Ako se u nekoj župi želi osnovati prezidij, tada bi župnik mogao okupiti vjernike koje on smatra podobnima ili su se zainteresirali u kontaktu s legionarima, kako bi im održao uvodno predavanje o Legiji i informirao ih. S radom se može započeti ako se javi šest ljudi spremnih odvažiti se i pokušati. Ako ih se javi premalo, mora se ustrajati u naporima da se nađe dovoljan broj vjernika. Tada počinje privremeni rad. Jedan iskusan legionar vodi prezidij i određuje naizmjence sad jednog, sad drugog člana za vođenje zapisnika i blagajne. Nakon nekoliko sastanaka dobit će sliku o sposobnostima pojedinih legionara i privremeno predati vodstvo jednom od njih. Ako mu se izbor učini dobrim, tada će nakon razgovora sa župnikom i Legijinim vodstvom, tj. kurijom, biti predloženi navedeni službenici. Ako kurija prihvati taj prijedlog, tada je prezidij potvrđen.

Prvi poslovi koje bi trebalo predati mladom prezidiju sastoje se u proučavanju Priručnika i pridobivanju pomoćnih legionara, ili pak u nekom drugom, ne preteškom poslu.

Što se tiče proučavanja Priručnika, svaki legionar mora pročitati jedan dio i tijekom sastanka o tome podnijeti izvješće. Kod pridobivanja pomoćnih članova može iskoristiti dobivene spoznaje i dati informacije o biti Legije.

Važno je od početka odgajati legionare da u duhu vjere traže osobni kontakt, i to tako da ljude pozivaju na sudjelovanje u konkretnim događanjima, npr. molitvenim susretima ili misi, kako ne bi bilo sumnje u njihove namjere i kako bi legionari sami mogli prosuditi, po načinu reagiranja ljudi, koga imaju pred sobom i kako da im pomognu u vjerskom pogledu.

POZIV U LEGIJU

Ako čujemo za Legiju i ona nam se svidi ili barem zamijetimo važnost njezinog rada, možemo to shvatiti kao poziv milosti. Ne odbacujmo ga, potražimo još više informacija i nazočimo jednom sastanku kao gost. Tako možemo istovremeno upoznati srce Legije. Možda će se i naša naklonost pojačati pa ćemo ozbiljno razmisliti o ulasku u Legiju. Najbolje je da tada za probu preuzmemo određeni legijski rad kako bismo došli do jasnog zaključka. Kroz praksu ući ćemo dublje u bit stvari i moći ćemo sami sebe ispitati, a s druge strane i Legiji omogućiti da se uvjeri o sposobnosti kandidata.

Razdoblje kušnje traje tri mjeseca, a nakon toga moramo razmisliti jesmo li za djelatno članstvo ili ne. Ako je odluka pozitivna, dopušta se polaganje legionarskog obećanja u kojem obećajemo vjernu službu i podložnost legijskoj stezi. Obećanje se upućuje Duhu Svetom. Ne daje se na neko određeno vrijeme. Prvo, jer računamo da legionar u svojoj radosnoj predanosti neće postavljati vremenske granice, i drugo, jer su okolnosti u kojima čovjek danas živi u svijetu tako promjenjive da ne možemo unaprijed znati hoćemo li uvijek moći ispuniti preuzete dužnosti. Ali jasno je i da čovjek ne može olako, bez uvjerljivog razloga, odustati od članstva a da se ne izloži prijekorima iznutra, u duši.

ZAPRJEKE ZA ČLANSTVO U LEGIJI

Razlozi koji bi mogli sprječavati ulazak u Legiju većinom su sljedeći: **preopterećenost poslom, navodna nesposobnost, strah pred žrtvom.** Ako netko sam po sebi želi surađivati, ali ne nalazi vremena, trebao bi se prvo zapitati nije li ipak mogao vještije rasporediti poslove ili se odreći stvari koje nisu apsolutno nužne. Vrlo često si volja prokrči put pa nas i Legija na to upozorava, ne zato što je nametljiva, nego zato što od početka živi od žrtve.

Neki smatraju da nisu dorasli postavljenim zadatcima. Oni bi morali shvatiti da u Legiji ima raznovrsnih zadataka. Za neke bi sigurno bili sposobni. Osim toga, treba imati na umu da se u Legiji posao obavlja zajedno s drugim legionarom i postepeno uvodi u nove poslove. Pokušaj ne stoji ništa – i začas će bojažljivi početnik prerasti u oduševljena legionara.

Mnoge zastraši žrtva. Tjedni susreti, tjedna zaduženja! To se čini previše. Mogli bismo razmisliti o sljedećem: Kako znati da nam je neki posao pretežak prije nego smo ga pokušali obaviti? Često je samo prvi korak težak, a Bog nagrađuje prvu žrtvu tako što olakšava idući korak i omogućava da sve vidimo u drugom svjetlu. Također bismo trebali razmisliti je li život kojim sada živimo zadovoljavajući, ne traži li još dodatno ispunjenje. Nije li očaravajuće biti blisko povezan s ljudima koji su svoj život tako promišljeno usmjerili prema vječnosti?

SADRŽAJ

